

DE TWEE ZONEN

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in deze bijbelverkondiging wil ik ingaan op de overbekende gelijkenis van de verloren zoon. Jezus vertelde een verhaal over een vader, die twee zonen had en waarvan de jongste zijn erfdeel opeiste en naar een ver land vertrok. Hier verbraste hij al zijn geld, kwam in de goot terecht, maar uiteindelijk ook tot bezinning. Hij nam het besluit om terug te keren. Thuis gekomen was zijn vader erg blij, doch zijn broer niet zo zeer! Dit is een heel korte samenvatting van het verhaal. Maar vandaag wil ik eens proberen om de beide broers met elkaar te vergelijken. We zullen tot verrassende inzichten komen.

Maar eerst het betreffende schriftgedeelte in Luk. 15:11-32 – *“11 En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen. 12 En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed. 13 En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een ver gelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk. 14 En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelve land, en hij begon gebrek te lijden. 15 En hij ging heen, en voegde zich bij een van de burgers deszelven lands; en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden. 16 En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien. 17 En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! 18 Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u; 19 En ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen. 20 En opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem. 21 En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. 22 Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; 23 En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. 24 Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn. 25 En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei, 26 En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn. 27 En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft. 28 Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. 29 Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. 30 Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht. 31 En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. 32 Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden.”*

In predikingen over deze gelijkenis van Jezus wordt de jongste zoon vaak geassocieerd met iemand, die in diepe duisternis en in een verloren staat een zondig leven in de wereld leidt. Terwijl de oudste een kind van God is, dat de Here God trouw dient. Daar kunnen we best iets genuanceerder over gaan nadenken. Niet persé is de jongste het beeld van de gevallen zondaar en de oudste de liefhebbende zoon. Ik deel met u zo maar enkele gedachten:

Beiden zijn kinderen van de vader

In het verhaal zijn de beide broers zonen van één vader. Als we dit in geestelijk opzicht willen verstaan, is het goed om te bedenken, dat men pas een kind van God de Vader wordt ná de wedergeboorte (Joh. 1:12; 3:3-5). Elk mens is weliswaar door God geschapen, maar is

daarmee nog niet Zijn kind. Om Zijn kind te worden dient men (geestelijk) opnieuw te worden geboren. Beide broers mogen we dus zien als wedergeboren zonen én dochters van God.

Één is de jongste, de ander is de oudste

Zo is het ook in elke gemeente. Er zijn kinderen Gods die al jaren geleden zijn bekeerd en wedergeboren. Zij zijn inmiddels (hopelijk) wijs (wijzer) geworden en vaak ook wat bedachtzamer. Zij hebben geleerd om trouw te zijn in het dienen van de hemelse Vader.

Maar zij die nét een kind van God zijn geworden, lopen vaak over van geestelijke levenlust en enthousiasme, maar kunnen nog wel eens onbezonnen acties ondernemen. En omdat zij zelf branden van passie, is het voor hen onvoorstelbaar dat hun oudere medebroeders en – zusters dat vaak niet zijn. Waardoor zij snel ook weer teleurgesteld en ontmoedigd raken.

De jongste was vrijmoedig, maar de oudste helaas niet

We hebben gelezen dat de jongste onbescheiden aan zijn vader het erfdeel vroeg. De vader leefde notabene nog, maar gaf het hem desondanks. Uit vers 31 kunnen we zelfs afleiden, dat hij dat wellicht ook normaal vond. De oudste zoon had echter nooit wat aan zijn vader gevraagd (vers 29 en 31).

Maar God de Vader vindt het juist fijn, dat wij Hem vragen om Zijn beloften na te komen. Hij vindt het normaal dat wij Hem vragen om ons te zegenen (Joh. 16:23). In het bijzonder ook als wij Hem om Zijn geestelijke zegeningen vragen.

Om ons even bij jonge christenen te bepalen. God de Vader is in het nu volgende anders dan aardse vaders. Hij vindt het juist wél fijn dat zij aan Hem hun erfdeel vragen. Want dat erfdeel is namelijk de vervulling en doop met de Heilige Geest.

Efez. 1:13-14 – *“In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid.”*

De jongste vroeg om de zegeningen van zijn vader, in typebeeld om de Heilige Geest, maar de oudste helaas niet. En de oorzaken kunnen velerlei zijn. Was het desinteresse? Liefdeloosheid? Zag hij de vader als boeman? Vond hij zichzelf onwaardig?

Beide zonen hadden geen juiste blik op hun identiteit en op de liefde van hun vader

De jongste had dat aanvankelijk wel! *“Vader, geef mij.....”* zei hij in vers 12. Zelfs in vers 18 had hij dat nog: *“Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u;”* Maar uit vers 19 en ook vers 21 blijkt, dat hij uiteindelijk toch de juiste blik op de vergevingsgezindheid en de liefde van zijn vader miste en dat hij zichzelf verlaagde tot een huurling: *“Ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.”*

De oudste zoon zag zichzelf slechts als knecht en zijn vader als werkgever, die hij eerst moest vragen teneinde iets te mogen ontvangen. Er was geen relatie met de vader. Hij deed altijd zijn plicht. Dus had hij ook kritiek! Namelijk dat zijn vader niet vrijgevig was (vers 29).

Broeders en zusters, het is ontzettend belangrijk, dat wij de juiste blik hebben op onze identiteit. Zodra wij ons bekeren en Jezus met hart en ziel aannemen, worden wij wederom geboren (in geestelijk opzicht) en worden wij Gods kinderen (Joh. 1:12). Wij worden Zijn échte, eigen kinderen. Er is zelfs geen sprake van adoptie. Daarmee wordt ook duidelijk, dat onze nieuwe identiteit onvreemdbaar is en dat we dienen te werken aan een innige relatie.

Beide zonen waren afgedwaald

De jongste zoon was vertrokken naar een ver gelegen land. De reden waarom hij wegging, mogen we zelf invullen en kunnen velerlei zijn. Maar dit kan ons na onze bekering óók gebeuren. Het kan óók gebeuren, dat we na aanvankelijk enthousiasme voor de zaak van Jezus Christus lauw worden. Zo lauw zelfs, dat we weer bewust gaan zondigen. Dat we weer de wereld in ons hart toelaten. Zo lauw zelfs, dat we ons ook weer in de wereld gaan begeven. Oh, we komen best nog elke zondag in de kerk. Maar onze ziel en geest bevinden zich in werkelijkheid niet meer in Gods koninkrijk. Ons vuur is weg, onze liefde is weg, ons gebedsleven is weg, het verlangen om Gods Woord te lezen is weg.

De afdwaling van de oudste zoon, kwam hiervoor al aan de orde. Hoogstwaarschijnlijk was hij een harde werker, doch hij beschouwde zichzelf als knecht en zijn liefhebbende vader als een gierige werkgever. Hij had geen gezonde op liefde gebaseerde relatie met zijn vader.

Beide zonen hadden geen liefde voor elkaar en voor hun vader

Ook na zijn besluit om terug te keren, blijkt in het verhaal niets van enige liefde bij de jongste zoon. Hoewel de vader hem kuste, blijkt geen liefde van de kant van de zoon. Ook vroeg hij niet hoe het met zijn oudere broer ging. Wellicht omdat deze nooit had geprobeerd om hem te zoeken en uit zijn ellendige toestand naar huis terug te brengen?

De kille houding van de oudste zoon ten aanzien van zijn vader bewijst, dat hij hem niet erg liefhad. Om maar niet te spreken van zijn houding ten aanzien van z'n jongere broer. Hij beschouwde hem niet meer als broer, noemde hem niet bij de naam, doch denigrerend "deze uw zoon". Hij wist zelfs, dat de jongste zich tot hoerenloperij had verlaagd, maar van enige hulp van zijn kant bleek niets (vers 30). Hij kon zich dan ook totaal niet verheugen in de behouden terugkomst van zijn broer. Integendeel, hij werd boos! In zelfgerechtigheid was hij erg boos en ook jaloers, omdat de vader blij was en voor de jongste zoon zelfs een feest had bereid (vers 28).

Hoe afhankelijk zijn wij daarom van God. Van nature bezitten wij geen echte, overgegeven, onvoorwaardelijke liefde voor God, noch voor elkaar. Neen, de ware liefde Gods wordt aan ons gegeven, namelijk als de Heilige Geest in ons hart wordt uitgestort (Rom. 5:5). Hoe belangrijk is het daarom om dicht bij Jezus te blijven, opdat ook de Heilige Geest in ons kan blijven. Alleen dán zijn wij in staat om lief te hebben en liefde uit te delen.

Geliefde broeders en zusters, uit dit verhaal is dus veel te leren en het is zaak om ons hart grondig te onderzoeken. Want de afdwalingen van Gods zonen en dochters kunnen velerlei zijn. Terwijl we nog in Gods huis komen, kunnen we reeds diep in de wereld zijn teruggevallen. Terwijl wij God nog dienen, kan toch onze liefde voor Hem reeds volkomen zijn vervaagd. Omdat de innige relatie met Hem weg is. De liefde voor onze broeders en onze zusters kan ook zijn verdwenen. Vanwege zelfgerechtigheid en minachting voor hem of haar, die in zonde is gevallen. En bij deze wellicht, omdat er nooit hulp door medebroeders en – zusters werd geboden. Maar weest u verzekerd, dat God u en mij niet zal afwijzen indien wij ons bekeren. Want er staat geschreven in Ps. 51:19 – "De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten."

Moge Jezus u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.